

Heni Erceg: Pismo iz Avstrije

Pismo, s katerim je koroška škofija sporočila hrvaškemu škofu, da prepoveduje mašo, ki naj bi jo maja letos darovali za pliberške žrtve, je povzročilo skrajno ogorčenje v hrvaški biti

»**R**ačka plava preko Save, nosi pismo na vrh glave. V pismu pa stavek boleč: ne ljubim te več!« Nesrečna hrvaška oblast je tako, s posredovanjem domače katoliške cerkve, dobila pismo, iz katerega je mogoče razbrati, da niti desničarska oblast v Avstriji ne kaže več razumevanja za najpomembnejše hrvaško revizionistično-ustaško slavje, tisto na Pliberškem polju. Še huje, do njega kaže grob, negostoljuben odnos. Pismo, v katerem koroška škofija sporoča hrvaškemu škofu, da prepoveduje mašo, ki naj bi jo maja letos darovali za pliberške žrtve, je povzročilo skrajno ogorčenje v hrvaški biti, privrženi zgodovinski »resnici« o suverenosti in demokratičnosti nekdanje nacistične države Hrvaške. Brez maše pa – to hrvaški škofje izkoriščajo izključno za pridige s politično vsebino, pri čemer pljuvajo na antifasizem in slavijo ustaštvo – vsekakor postane vprašljiva tudi sama žalna slovesnost, posvečena žrtvam, pripadnikom domobranske in ustaške vojske, ki so jih Angleži leta 1945, potem ko so ti ljudje pobegnili iz Hrvaške, izročili partizanom. Na milost in še bolj na nemilost.

»Maša na Pliberškem polju se politično instrumentalizira in je del politično-nacionalnega obreda, katerega namen je selektivno sprejemanje in razlaganje zgodovine,« je koroški škof Guggenberger zapisal v obširni poslanici in dodal, da celotna slika dogodkov v Pliberku škoduje ugledu katoliške cerkve, zato bi »izdaja dovoljenja za mašo utegnila povzročiti, da bi katoliški cerkvi na Koroškem kdo očital premajhno distanco do fašističnih idej«. O, joj, kakšna groza in kako krivično! In to ravno iz Avstrije, celo od tamkajšnje vlade, ki se je strinjala z odločitvijo svoje cerkve, kar je še dodatno prililo olja na ogenj ponorelih hrvaških desničarjev, vladajoče elite, duhovništva ... Guverner Koroške Peter Kaiser v odločitvi deželne cerkve, da ne bo dopustila shoda v Pliberku, vidi pravo potezo za »preprečitev

zbiranja privržencev ustaškega režima in drugih radikalno desnih skupin na avstrijskem državnem ozemlju«. Koroški guverner je poudaril, da je leta in leta prigovarjal hrvaškemu politiku in predstavnikom cerkve, naj ustavijo »pohode ljudi z odvrtnimi idejami in nesprejemljivimi simboli«. Avstrija je že sprejela zakon, ki je predvidel kaznovanje nosilcev teh odvrtnih simbolov, toda nekaj tisoč evrov globe ni moglo ustaviti nadaljnjega povečevanja ustaškega režima v Pliberku. Vse to pod pokroviteljstvom hrvaškega parlamenta in na neizmerno veselje katoliške cerkve, ki se je lahko tam vsako leto vdajala nebrzdanemu sovražnemu sikanju in skrbnemu tkanju revizionistične zgodovine.

Hrvaški škofje so na pismo s Koroškega odgovorili precej poparjeno, napisali so, da jih odločitev monsijnorja Guggenbergerja žalosti, hkrati pa izrazili nestrinjanje z očitki. Skupina, zaslužna za nevarno prevrednotenje hrvaškega fašizma in razširjanje lažne zgodovine med svojimi ovčicami, trdi, da je »evharistična slovesnost vsa ta leta potekala dostojanstveno« in da »odrekanje molitve pomeni nespoštovanje žrtev in izgubo občutljivosti za trpljenje nedolžnih«. Kako kršansko humano! V resnici pa strupeno demagoško. Kajti pliberški shod od vsega začetka ni bil mišljen kot izraz pietete do žrtev, ampak kot barbarsko proščenje, na katero se s tiho privolitvijo vladajoče elite in na stroške vseh prebivalcev Hrvaške zgrinja najhujša desničarska sodrga. Zato je skrajna desnica že pokazala zobe, oblast pa skuša za prepoved ustaške fešte na avstrijskem ozemlju obtožiti vse živo, ne priznava niti ene same besede iz sporočila s Koroškega, ampak je iz rokava potegnila staro alternativno lokacijo v Maclju, torej na domačem terenu. Tam hrvaški birič ne bo opazil ustaškega U na kapi, pa če bi ga tudi dregnil v oko, vendar tale Macelj v resnici ni niti približno tako razkošno prostran kot Pliberk, ampak je »stlačen med gozd

Heni Erceg

je bila urednica legendarnega hrvaškega časopisa Feral Tribune

in avtoceste, nobene možnosti ni, da bi tam zbrali več kot nekaj tisoč ljudi in tam se položaj lahko nadzoruje, kot bi nekaterim ustrezalo,« je ogorčeno pojasnila nek-

danja odposlanka predsednice republike v Pliberku, razpita ustašoljubka in parlamentarna poslanka. Nato pa modro ugotovila, da je opuščanje simbolov brisanje narodovega spomina! Seveda izključno fašističnega spomina. Skrajna desnica, od nekdanj nagnjena k preganjavici, je prepričana, da je prepoved zbiranja na Pliberškem polju v resnici maslo po njenem mnenju premalo desnega premiera, ne pa samostojna odločitev avstrijske katoliške cerkve in oblasti.

V glavnem, ni lahko, ko ti desničarska vlada sporoči, da si s svojo ideologijo nezaželen na njenem ozemlju.

Kakorkoli, ta lekcija ne bo šla niti malo do živega hrvaški oblasti, desničarskim barabam in velikemu delu naroda, prežetega z brezpogojnim spoštovanjem lastne mračne preteklosti. Zato seveda sploh ni bilo misliti, da bi upoštevali predlog enega od levo usmerjenih poslancev, da bi parlament prevzel pokroviteljstvo nad slovesnostjo ob 75. obletnici bitke na Sutjeski. Nasprotno, deležen je bil splošnega posmeha, čeprav je v tej bitki umrlo več kot tri tisoč Dalmatincev in je bila prelomni dogodek v drugi svetovni vojni na jugoslovanskem ozemlju ter je končno omogočila nastanek Hrvaške z odločitvijo Državnega antifašističnega sveta narodne osvoboditve Hrvaške (ZAVNOH). Ta podatek je bil nasilno izbrisan iz spomina, čeprav je vpisan v ustavo današnje Hrvaške. Vse drugo je nevarna fašistična nostalgija. Ki jo nenehno širijo z govorniškega odra v parlamentu, izpred oltarjev, s Pliberškega polja, iz Maclja ... X